

דברי סיבום לפרק "הזורק"

הבעיה העקרונית שעסקו בה חכמים בפרק זה – מה הקשר בין הכתוב בתורה לבין פרטי הדינים שבמלאכת ההוצאה – נפתרה למעשה באופן הד־משמעי: כי אין למצוא במפורש בתורה, ואין מקום ללמוד במישרין מן הכתוב בתורה, את פרטי הדינים הקיימים בהלכה המקובלת, וכי למעשה כל יסודות איסורי שבת הם הלכה למשה מסיני. עם זאת משמשת עדיין התבנית המשוערת של עשיית הרברים כמשכן תבנית־דגם, על פיה נמדדים ומוערכים כל שאר פרטי המלאכות שבשבת ובפרט מלאכת ההוצאה.

בפרק זה נתבארו הדינים המיוחדים לזורק ולמושיט, ואף סוכמו שאר החלקים של איסורי ההוצאה, מאותם פרטים שיש בהם איסור מן התורה, והם: העברה מרשות הרבים הגמורה לרשות היחיד הגמורה, וכן פרטים שאיסורי הוצאתם באו כסייגי חז"ל: בדיני הכרמלית. ובהעברה והוצאה ברקק, מים בספינה ובין הספינות, – שאף שאינן אסורות מן התורה, אסרון חכמים וקבעו להן תחומים המקבילים לגדרי הרשויות האסורים מן התורה. אף נתבררה השיבות הכוונה של עושה המלאכה, בשעת עשייתה, כדי להתחייב על מלאכת הוצאה וזריקה, ואם יכול אדם לחזור בו תוך כדי הזמן שהמלאכה נגמרת מעצמה.